

השיבה מהודו

לימור גינזבורג עשתה קומדיה דל ארטה ממסע חיפוש עצמי בהודו

"שרינגארה". "יש בארץ חסך רוחני גדול"

הקפיטנו בקומדיה דל ארטה, מאצ'ו שאינו מסוגל להגיע לאינטימיות. יותר מאוחר, כשהם ייסעו להודו, החייל יתנהג "כמו הצעירים שמתייחסים להודו כאל משהו צבאי, שצריך לגמור ולהשיג, ולא רואים מה יש למורח להציע, לקחת את הזמן, להכיר את עצמך", אומרת גינזבורג.

השלושה נוסעים למזרח, ושם פוגשים בנזיר (ניר שטרית), שוויתר על הנאות הגוף והרגש הפשוטות ומחפש את האושר המוחלט. אבל הוא מגלה שהוא צריך למצוא את דרך האמצע, בין רוחניות מוחלטת לגשמיות מוחלטת, ומתאהב במאוהבת. על כן הוא משמש כדמות המאוהב של הקומדיה דל ארטה. כל הדמויות הן פרודיות, מצחיקות מאוד. ההצגה כולה היא מעין פרודיה על החברה הישראלית ועל הרומן של מטיילים ישראלים עם הודו.

— למה הודו?

גינזבורג: "אני חושבת שיש בארץ חסך רוחני גדול מאוד, כי קשה לנו להתחבר לדת שלנו. אנשים מחפשים, והדת שלנו מספקת לנו חוקים, לא רוחניות. העומק קיים בה, אבל אין מספיק אנשים שיש להם את זה. בהודו יש רוחניות, והם מכבדים כל דת. המזרח הולך עם האדם, לא מנוכר כמו המערב. הוא גורם לך להקשיב לעצמך. כאן יש תחושה שצריך לגונן על עצמך מפגיעה. יש שם תחושה של חופש."

— בכל טיול יש הרגשה של חופש. "נכון שכשנמצאים בטיול פוגשים אנשים בכיף, אבל בטיולים באירופה אני לא מרגישה את אותו חופש כמו בהודו".
הצגות נוספות השבוע: "מבוקש" (17.7), "מקלות בגללים" (17.7), "סטפן" (17.7), "מיי פירסט סוני" (18.7), "לגמור יפה" (20.7, 21.7) ו"מוסקבה פטושקי" (23.7).

לא הייתי במזרח. עד אז הייתי כמו כולם: סיימתי תיכון והתגייסתי לצבא, ולא השלמתי את המסלול המקובל. פעם, עד לפני פחות מעשר שנים, זה לא היה כזה מחייב. לא היו יחסים עם הודו, רק משוגעים לדבר נסעו לשם, וגם זה היה לתקופה מוגבלת. אחר כך נפתחו השערים, וישראלים התחילו להציף את הודו. כנראה כל אחד חווה משם עם משהו: ידע במדיטיציה, הארה רוחנית, חיבה יתרה לסמי הויה או הפניה דחופה לאברבנאל.

לימור גינזבורג, 34, חזרה עם רעיון להצגה. היא נסעה לפני תשע שנים, מראשוני המטיילים להודו. בהתאם, היא גם נראית ומתנהגת כמו בוגרי הודו מהדור הישן: דיבור רך ורגוע, עיסוק ברוחניות ובגדים הודיים רכים ואווריריים. אותה לא תשמען אומרת "שאנטי, אחי". ההצגה "שרינגארה" (תעלה ב־21.7), שהתחילה כפרויקט גמר של גינזבורג בסמינר הקיבוצים, היא בסגנון הקומדיה דל ארטה, ומספרת — איך לא — על מסע חיפוש של ארבעה אנשים בהודו.

הקומדיה דל ארטה התפתחה בתקופת הרנסנס, ויש בה ארסנל קבוע של דמויות, שכל אחת מהן מאופיינת בנגדים ומסכה מיוחדים. הדמויות הן הקצנות גרוטסקיות של אנשים שכולנו מכירים: הצעירים המאוהבים, איש הדת, איש הצבא והסוחר. הגיבורה הראשית ב"שרינגארה" היא סיגלית (מיטל זכריה), דמות המאוהבת של הקומדיה דל ארטה. היא הולכת לטיפול אצל פסיכולוגית (מיכל רובין), שהיא הדוטורה, אותה דמות של רופא או איש מדע היודע הכל ובעצם אינו יודע כלום. "אני לא בטוחה אם הפסיכולוגיה יכולה להתמודד עם הבעיות שלה", אומרת גינזבורג. יש לה מחור קצין (מוטי עמי-שלם), הבן של הפסיכולוגית, דמות